

Nr. 27

Kr. 2,50

NY VERDEN I BILLEDER

VINTEREN 1962-1963

27-10

Kondoren

SIDE 11

HÆREN SPILLER EN VÆSENTLIG ROLLE FOR FRIHEDENS BEVARELSE I SYDØSTASIEN. 6000 VIETNAMESISKE SOLDATER I QUANG TRUNG INSTRUEREDES

I AT VIDEREGIVE EN IDÉ, DER

VIETNAM

**STEDET HVOR
TO VERDENER
MØDES GIVER
GENLYD AF EN
IDÉ FOR ØST
OG VEST, ASIEN
AMERIKA OG
SOVJETUNIONEN**

ANG TRUNG INSTRUEDES

I AT VIDEREGIVE EN IDÉ, DER KAN LÆGE KORRUPTION, BEGÆR OG HAD OG FREMME ENHEDEN I LANDET

Fotograferet af New World News korrespondent

DAVID CHANNER

VIETNAM

Unge udtaget til at bemande de »strategiske småbyer« oplæres i ideer, som giver den jævne mand i Vietnam håb for fremtiden

Præsident Diem (t.v.) beder Saburo Chiba (t.h.)
» gennemsyre Vietnam med Moralsk Oprustning «

I 1954 TRAK DIPLOMATERNE i Genève en linie tværs over landkortet og delte Vietnam i to dele ved den 17. breddegrad. Nord for linien — kommunisme. Syd for — frihedens forposter.

Men kommunismens tjenere er ikke allesammen nord for den 17. breddegrad. Hver uge dræbes hundreder af mennesker i Syd-Vietnam ved baghold, guerillakamp og natlige overfald på landsbyerne.

Landsbyernes beboere planter ris sammen om dagen. Natten før var nogle af dem sandsynligvis med til at plyndre en nabolandsby sammen med Viet-Cong guerillastyrkerne. Men ingen vover at anklage dem af frygt for repressalier.

De nye jordreformer kunne have skabt velstand i landdistrikterne. Men bønder, der er i frygtens vold, er uden initiativ. De bliver tvunget til at betale skat både til Viet-Cong agenter og til regeringen.

Den moralske modstandskraft er på bristepunktet.

Præsident Ngo Dinh Diem fører en kamp på liv og død imod underminering og uenighed. »Frihed, uafhængighed og lykke får man ikke forærende,« siger han. »De vindes gennem hård kamp.« Men kan han vinde krigen mod guerillahæren og fremskynde den fredelige udvikling i sit land?

Alle unge mænd indkaldes til militærtjeneste under en eller anden form. Hver måned kommer tusinder af tons militærforsyninger med fly, og hundreder af soldater fra USA og andre lande er tilknyttet de vietnamesiske styrker over hele landet. Men præsidenten ved, at bag våbenkrigen foregår der uden ophør en kamp om menneskesind. I det lange løb beror alt andet på udfaldet af denne kamp — militærhjælp, befæstede landsbyer, landsomfattende kampagner, sejr i våbenkrigen — selve friheden.

I MARTS 1962 opfordrede Diem indtrængende den japanske statsmand Saburo Chiba til »at gennemsyre Vietnam med Moralsk Oprustning«. Som svar på denne indbydelse tilbragte en styrke på 80 mænd og kvinder fra 14 nationer en måned i landet. De anførtes af Gandhis sønnesøn, Rajmohan Gandhi, den tidligere chef for Tank-Træningsskolen i Tokio, general Inoue, og en gruppe revolutionære japanske studenter.

Blandt disse japanere var ledende studenter fra Zengakuren-organisationen, hvis optøjer i Tokio to år før havde væltet Kishi-regeringen. I et skuespil, *Tigren*, har de beskrevet deres erfaringer. Det viser, hvordan kommunismen udnyttede deres moralske svagheder, og hvordan de nu — ud fra deres egen

forvandling — opbygger sunde og forenede nationer. Regeringen lod skuespillet filme med en indledning, der viser den internationale styrke fra 14 lande. Af de 200 kopier, præsidenten har ladet fremstille, er 60 allerede ude i landet, også i de områder, hvor der kæmpes.

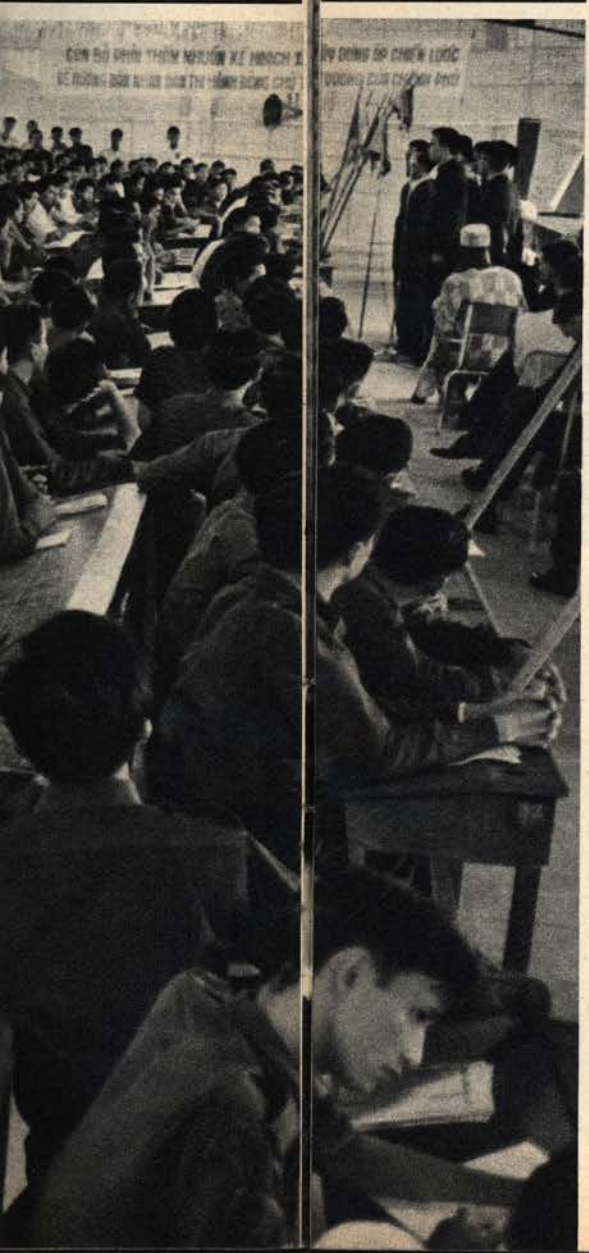
Diems regering sørgede for bespisning, indkvartering, transport og sikkerhed og lod gruppen ledsage overalt af et hold af embedsmænd, officerer og tolke.

Præsidenten udarbejdede personligt en omfattende plan, som skulle give civilbefolkningen og militæret et ideologisk alternativ til kommunismen. Enhver officer og menig i Saigon-området fik chance til at se deres skuespil og film. Den vietnamesiske generalstabschef, general Le Van Ty, overværede en friluftsførelse af *Tigren*. Et medlem af flådens generalstab erklærede: » Dette har i høj grad styrket vor ånd.«

R EGERINGEN LÆGGER megen vægt på uddannelsen af de unge, der er udtaget til at bemande de »strategiske småbyer«, som efter Diems plan skal imødegå infiltrationen i landdistrikterne. Rajmohan Gandhi, hans landsmand Vaitheswaran, der var kommunist i seks år og senere blev lektor ved Hyderabad Universitet, samt de japanske studenterledere blev bedt om at tale til 700 af disse unge på den sidste dag af deres træning. Gandhi sagde til dem: » Dette er mere end et svar til kommunistisk guerilla-krig. Det er vejen til at skabe en ny civilisation for hele menneskeheden — for Asien, Amerika og Sovjetunionen. Efterhånden som den frie verden mere og mere vender sig til Moralsk Oprustning, vil den dag komme, hvor mennesker vil kunne færdes frit og menneskeværdigt i Hanoi, Peking og Moskva.«

Et hundrede tusinde vietnamesere så film og skuespil, der viser magtkampen i det 20. århundrede og en idé, der kan forene verden. Andre hundrede tusinder både i Nord- og Syd-Vietnam hørte om det i radioudsendelser — nogle af dem fra en station på den 17. breddegrad. Fem af luftvåbnets maskiner og væbnede konvojer — hvor dette var nødvendigt — bragte den internationale styrke ud til de seks provinshovedstæder, også til områder, hvor Viet-Cong-aktiviteten er størst.

I byen Hue ved den 17. breddegrad samledes 45.000 mennesker til to massedemonstrationer på Perfume-flodens projektorbelyste bredder. Den stedlige repræsentant for De forenede Staters Informationsbureau sagde, at han aldrig før havde set en sådan interesse. Qui Nhon-provinsens sikkerhedschef sagde: » Vi har haft mange anti-kommunistiske skuespil. De

På vagt oven for Perfume-floden
syd for den 17. breddegrad

USA-militærrådgivere siger: » Det er sådan, det skal gøres «

(Fortsat fra side 5)

griber ikke folk. Dette skuespil er anderledes. Det er realistisk og går lige til hjertet. De har på få dage i Saigon formået at gøre, hvad hele hæren ikke har kunnet gøre på flere år.« Saigons ærkebiskop udtalte : » De gengiver folket den moralske kraft, der er det eneste grundlag for varig fred.«

Præsident Diem er overbevist om, at det eneste håb for hans land nu er »en ny ånd i nye mennesker — mennesker, der resolut har vendt sig mod fremtiden «. »Morgendagens nye menneske,« siger han, »må først kæmpe for at befæste sin egen forvandling og dernæst for at forvandle andre i perspektivet af en total revolution.«

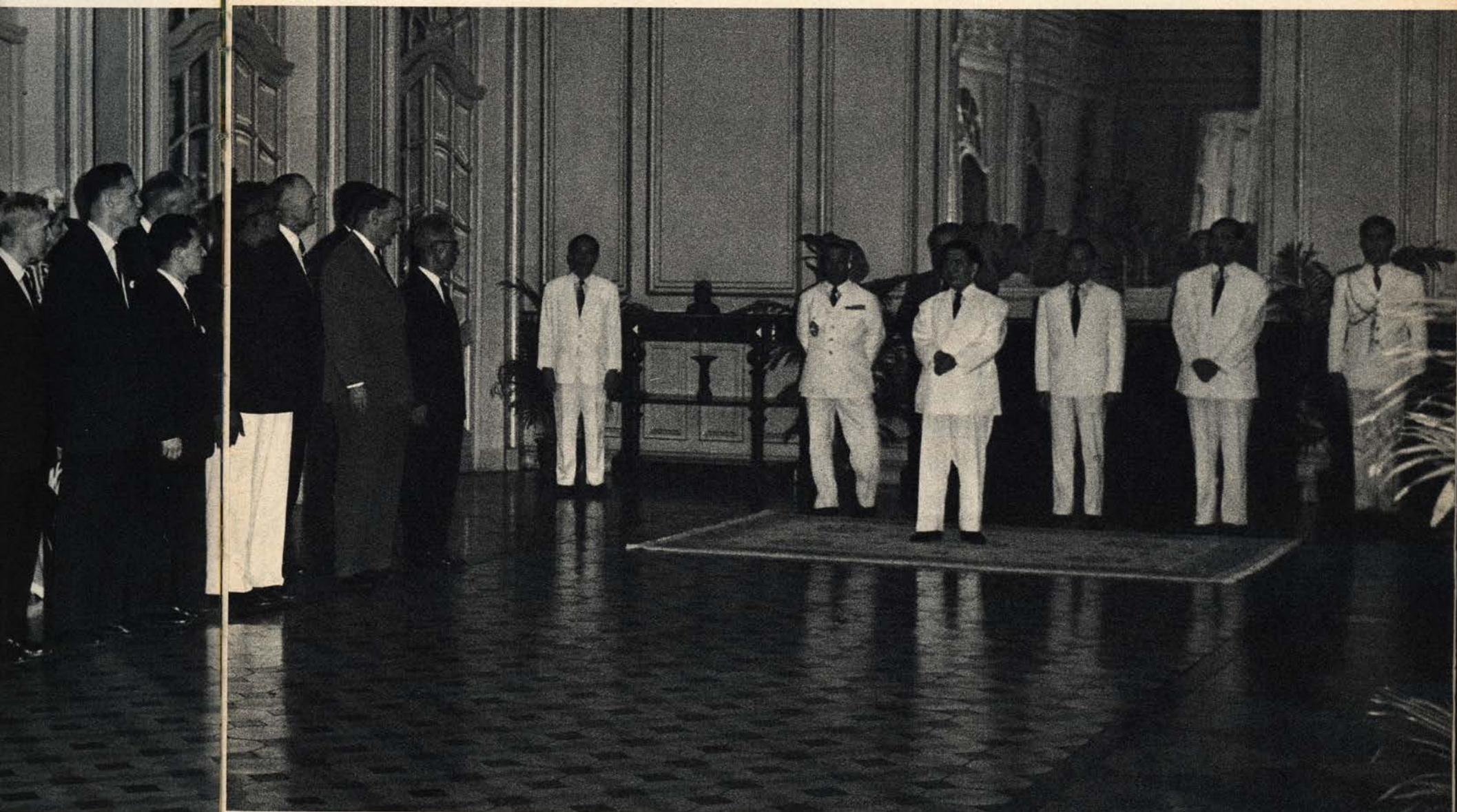
Panservogne eskorterer personel og sceneudstyr til Mekong-flodens delta

45.000 deltog i to masseme

Præsident Diem modtog sammen med medlemmer af sin regering og generalstabschefen den internationale styrke i Gialong-paladset, da den havde afsluttet en måneds besøg i landet. Han sagde : »Fra alle hjørner af Vietnam hører man om Moralsk Oprustning.

DE HAR STYRKET VORT FOLKS TRO.«

ong-flodens delta

45.000 deltog i to masse møder i byen Hue i nærheden af den 17. breddegrad

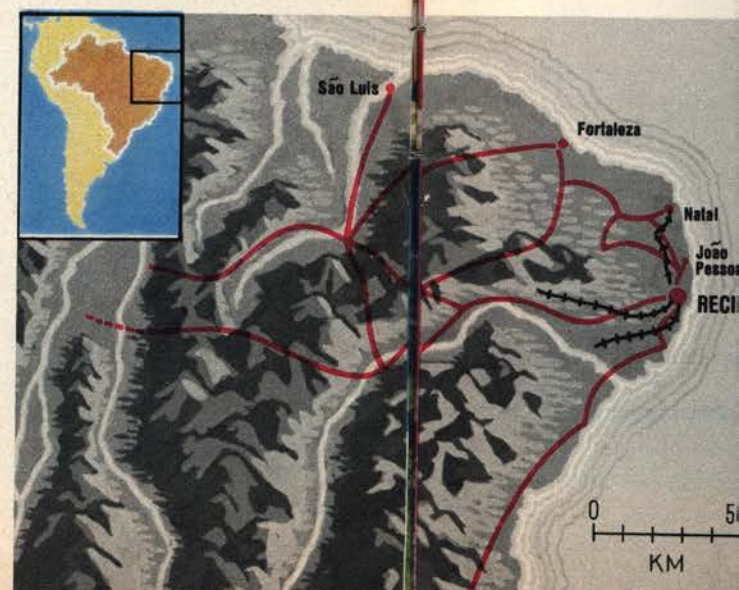

C47-maskiner i aktiv tjeneste blev stillet til rådighed for MRA-styrken

RECIFE

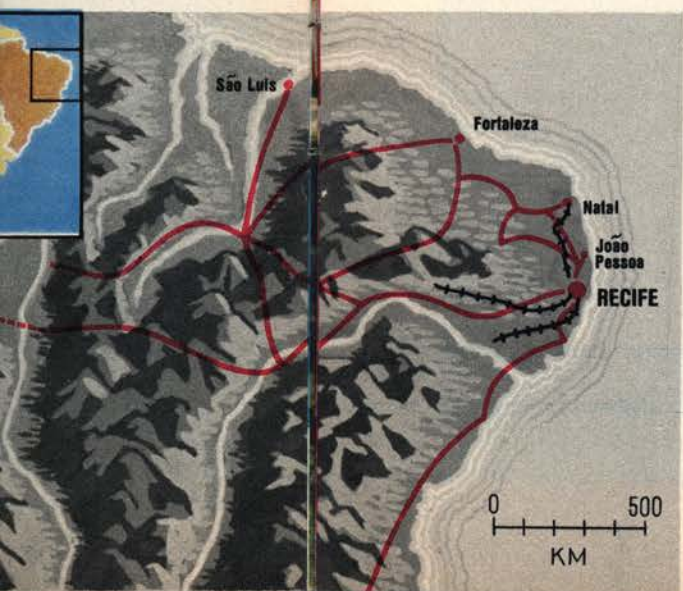

- Nordøstbrasilien, der er på størrelse med Frankrig og Tyskland, beskrives af præsident Kennedy som »det mest kritiske område på den vestlige halvkugle«.
- Her tjener 25.000.000 mennesker – en trediedel af landets befolkning – mindre end en sjettedel af nationalindtægten. Den daglige kost for millioner af mennesker er en håndfuld bønner dyrket på de jordstrimler, de har lejet af plantageejerne.
- Alle veje løber sammen i Recife, hvis havn beskyttes mod Atlanterhavets bølger af det klipperev, der har givet byen dens navn.
- Til denne havn kommer den omfattende hjælp, der er planlagt af den brasilianske regering og De forenede Stater til afhjælpning af nøden i området.
- Men Recife er også brændpunktet i en kampagne for at sætte en væbnet revolution i gang over hele kontinentet.

FOTOGRAFERET AF NEW WORLD NEWS KORRESPONDENT ROBERT FLEMING

HAVNEARBEJDERE OG BØNDER FORBEREDER REVOLUTION I NORDØSTBRASILLEN

Ny slags revolution... konkrete økonomiske og sociale resultater... må gennemsyre landet i de næste måneder

DER VAR TANKS i gaderne i Recife. Studenter gjorde oprør og låste deres professorer ude af universitetet.

Havnearbejdere truede med sympati-strejke.

I højdedragene og skovene bag den smalle kyststrimmel lurede bander af bønder klar til revolution.

Præsident Quadros handlede hurtigt. Tropper, der besatte nøglestillinger i byen, og krigsskibe i havnen hindrede yderligere voldshandlinger.

Fire måneder senere nedlagde præsident Quadros sit embede, og Brasilien

Oberst Pessoa, direktør for regeringshjælpen, bad El Condor komme til Nordøstbrasilien

blev kastet ud i forvirring. Alle sagde, at nu ville det bryde løs i Nordøstbrasilien igen. Og hvis der var blevet oprør i Recife, kunne hele Brasilien være blevet kastet ud i borgerkrig. Men det skete ikke.

Da faren var på sit højeste, trådte en mand med årelang erfaring i revolution frem. Han havde set resultaterne af sine mange kampår blive gjort til intet gennem griskhed og partisplid. Denne gang kom han ikke med oprørsstyrker, men med ideer.

Manden var marskal Juarez Tavora — berømt for sin kamp mod social uretfærdighed. Han satte en kampagne i gang for at vække sit land. Hans kald blev hørt af studenter, af bønder og havnearbejdere.

Han forkyndte revolution — men en ny slags revolution, fordi den betød, at mennesker selv måtte blive anderledes, hvis de skulle gøre sig håb om at forandre de forhold, de levede under. Tavora ville få folk, der var dybt indlevet i marxistisk materialisme, til at forstå dette budskab.

Han kaldte studenter til hjælp, som kort forinden havde lavet optøjer i gaderne i deres egne byer — nogle i Asien og andre i hans eget Latinamerika. I de sidste måneder fik han især tilslutning fra en gruppe studenterledere fra Cuzco og fra San Marcos Universitet i Lima, hvor studenter fire år før havde slået med sten efter vicepræsident Richard Nixon. De har skrevet et skuespil, *El Condor*, om deres egne erfaringer om en ny, radikal vej ud af den politiske og sociale uro i deres lande. De arbejder for

enhed bygget på en moralsk udfordring til både kapitalister og kommunister.

Vældige skarer i det nordøstlige område strømmede til torve og markedspladser for at se deres skuespil. Med udgangspunkt i Recife rykkede de ud til landsbyer og byer i de nordøstlige stater, hvor millioner af bønder trues af hungersnød på grund af lange tørkeperioder.

Denne aktion bragte dem ansigt til ansigt med de mænd, som har været fortropperne i den kommunistiske plan for Nordøstbrasilien — bonde-ligaerne, organiseret efter Castro-mønster og med et medlemsskab — hævder de — på 40.000 i 98 landsbysamfund.

Oberst Roberto Pessoa, der leder den brasilianske regerings hjælpeprogram i Nordøstbrasilien, ser betydningen af denne aktion. » Hvor I end kommer, er vi sikre på resultater,« siger han.

Chefen for det katolske hjælpeprogram i fire stater i området, John Wolf, siger : » Selv folk uden træning må kunne se, at Nordøstbrasilien behøver mere end blot materiel og økonomisk hjælp. Dette område behøver også en moralsk overbevisning baseret på Guds tidløse love — absolut ærlighed, absolut renhed, absolut uselvskhed og absolut kærlighed. At leve efter disse normer vil betyde fremgang for hele Brasilien og afskaffelse af fattigdom, udnyttelse og uvidenhed i de nødstedte områder.«

Sape, en by nær Recife, er blevet kaldt ligaernes » kampzone «. Det kom til optøjer her, da ligaens stedlige formand blev snigmyrdet. Fem tusinde bønder marcherede mod hovedstaden, og tropper blev kaldt ind for at opretholde freden.

Militæret advarede *Condor*-studenterne og sagde, at deres liv ville være i fare i Sape. Men de gik fra hus til hus, indtil de mødte ligaens anførere. Hos en af dem blev de en time, mens han udøste al sin bitterhed over folkets fattigdom. Da de gik, sagde han : » Kom igen. Hvis jeres

Kaptajn i havnepolitiet Rodrigues de Moura : » Mit job er lettere nu «

ideer virker, vil jeg kæmpe sammen med jer.«

Ude på gaden mødte de en af hans kolleger, som indbød dem til sit hjem.

» Demokraterne har hverken forstået os eller vore behov,« sagde han. » Kommunisterne har. Jeg giver jer ret i, at det ikke kan være Guds plan, at der er elendighed, uretfærdighed og sult. Jeg giver jer også ret i, at forholdene kunne ændres af mennesker, der lyder Gud. Hvis det er

João Marinho Falcão, en af de to forfattere til » Guds Velsignelser «

grundlaget for jeres kamp, kan vi arbejde sammen. I vil altid være velkomne her.«

Da de kørte ud af byen, standsede en lokal kommunistleder deres vogn og hamrede begejstret med næverne på bilsiden. » Hvornår kommer I igen med jeres skuespil ? « spurgte han. » Hvornår kommer I igen med jeres film ? Hvis I kommer tilbage, kan I regne med, at jeg skal få alle mine kammerater til at komme. Glem os ikke.«

De bliver ikke glemt.

En gruppe revolutionære havnearbejdere fra Recife har startet en aktion i det område, som allerede har haft konkrete sociale og økonomiske virkninger.

For mindre end et år siden var nogle af dem rede til at sænke et skib i havnen — hellere end at lade amerikansk hjælp komme ind i Brasilien. De var i tyve år i centrum af den kommunistiske strategi, der gik ud på at kvæle havnen.

Deres forvandling har forbløffet havnemyndighederne. Havnedirektøren, dr. João Borba jun., skrev i Recife-avisen *Jornal do Commercio* : » Det er en vidunderlig gave til havnen. Arbejdere, som man havde opgivet, og som ikke bidrog til at få arbejdet til at glide, er i dag nyttige, målbevidste mænd.«

De vigtigste blandt dem er redaktøren af *Tribuna Portuaria*, Waldemar Agra, som underviste bonde-ligaerne i marxisme, Antonio Falcão, der i sytten år var hemmelig kommunistisk agent, João Marinho Falcão, den marxistiske digter i havnen, og Jarbas Leiros, der i 22 år var kommunistisk agitator. Den forandring, der sidste nytår skete i de mænd, har ført til, hvad havnedirektøren beskrev som » fantastiske resultater «.

Kronisk alkoholisme er faldet med 50%. Plyndring og tyverier er ved at gå af mode.

Chefen for Rodrigues de Moura letter nu.«

Som følge af brugsforeningen, arbejdere handlede på fødevarer, gang tilbyder medlemstallet varetus er forsvundet. » Savner du de havnearbejdere. bred er godt, og — endnu vigtigere mere at spise.«

Waldemar Agra af *Tribuna Portuaria*

Sammen med skrev han et skuespil der fortæller historien om kommunisters kamp om premiere i byerne, hundreder af bønder, bønder og fælle til. Sammen med viste de film op på Kanal 2, den kreative Latinamerika.

Dagen før premieren Agra tilbage til sin kirkeligt vie. I ægteskaber på så ligt velsignet, og som havde mistet fundet den.

Jarbas Leiros således : » Når blodig revolution des det denne nye syre hele landet ellers vil hele Brasilien på kommunisme Denne revolution

Bestyreren for havnen viser den 30. på fødevarer, der absolut ærlighed blev

sociale ånder

erken forstået os
an. » Kommuni-
ret i, at det ikke
er er elendighed,
g giver jer også
unne ændres af
d. Hvis det er

, kan vi arbejde
velkomne her.«
n, standsede en
deres vogn og
d næverne på
ner I igen med
han. » Hvornår
es film? Hvis I
gne med, at jeg
merater til at

ere havnearbej-
en aktion i det
r haft konkrete
rkninger.
den var nogle af
skib i havnen —
erikansk hjælp
e var i tyve år i
istiske strategi,
vnen.

orbløffet havne-
direktøren, dr.
i Recife-avisen
et er en vidun-
Arbejdere, som
om ikke bidrog
glide, er i dag
d.«

n er redaktøren
Waldemar Agra,
erne i marxisme,
syttten år var
agent, João
xistiske digter i
der i 22 år var
Den forandring,
mænd, har ført
n beskrev som

Faldet med 50%.
er ved at gå

Chefen for havnepolitiet, kaptajn Rodrigues de Moura, siger: » Mit job er lettere nu.«

Som følge af den nye ærlighed har brugsforeningen, hvor de fleste havnearbejdere handler, kunnet nedsætte priserne på fødevarer med 30 %. For første gang tilbyder grossisterne kredit, og medlemstallet vokser dag for dag. Spiritus er forsvundet fra forretningens hylder. » Savner du det? « spurgte man en havnearbejder. Han svarede: » Mit helbred er godt, og jeg har flere penge. Og — endnu vigtigere — min familie får mere at spise.«

Waldemar Agra udgav et særnummer af *Tribuna Portuaria* om denne revolution.

Sammen med João Marinho Falcão skrev han et skuespil, *Guds Velsignelser*, der fortæller historien om disse fire kommunisters kamp i havnen. Det havde premiere i byens rødeste forstad, og hundreder af deres kammerater i havnen, bønder og folk fra Recife strømmede til. Sammen med San Marcos-studerne viste de film og skuespil over Recifes Kanal 2, den kraftigste fjernsynsstation i Latinamerika.

Dagen før premieren vendte Waldemar Agra tilbage til sin katolske tro og lod sig kirkeligt vie. I de sidste måneder er 39 ægteskaber på samme måde blevet kirkeligt velsignet, og hundreder af arbejdere, som havde mistet deres tro, har genfundet den.

Jarbas Leiros sammenfatter situationen således: » Når det ikke er kommet til blodig revolution i Nordøstbrasilien, skyldes det denne nye ånd. Den må gennemsyre hele landet i de kommende måneder, ellers vil hele Brasilien falde i hænderne på kommunismen. Gud har grebet ind. Denne revolution fungerer.«

Bestyreren for havnearbejdernes brugsforening viser den 30 % reduktion i priserne på fødevarer, der blev muliggjort, da absolut ærlighed blev brugsforeningens politik

Kondoren

I Latinamerikas mest radikale universitet, San Marcos, satte det japanske skuespil *Tigeren* en revolution i gang. Mange studenter så i det et alternativ til Cubas »Fidelisme« og til et kapitalistisk samfunds selvished.

De beskrev deres erfaringer i et skuespil, som de kaldte *Kondoren*. Det handler om magtkampen ved et universitet, om korruption i regeringskredse, og om en svindelaflære, der medfører undersøgelser ved en kommission fra De forenede Stater. Det er et våben med kraft og bid, ofte vredt, med megen humor og fyldt med lidenskab og ungdommens brændende trang til at rette samfundets onder.

Enrique Tamashiro, der studerede nationaløkonomi ved San Marcos Universitet og var en af *Kondorens* forfattere, sagde: » Vi så sandheden i øjnene både om Latinamerika og os selv. Vi så, at vi talte om værdighed og retfærdighed, men var lige så beskidte selv som det samfund, vi kritiserede.

Problemet er hverken kapitalisme eller kommunisme. Det er den materialisme, der behersker mennesker og nationer, der har glemt Gud.

En revolution er nødvendig, og derfor har vi besluttet at bruge vort liv til at bygge en ny verden og begynde med os selv. Som bevis herpå giver vi vor tid, vor tro og overbevisning for gennem *Kondoren* at give folkene i Nord- og Sydamerika og hele verden et nyt kald. «

Marskal Tavora indbød studenter fra San Marcos og Cuzco universiteter til med deres skuespil El Condor at bringe et revolutionært svar til Nordøstbrasilien

»FANTASTISKE RESULTATER« siger havnedirektør, dr. João Borba jun. (nr. 3 f.v.) om den aktion, der beskrives i denne artikel. Han taler med San Marcos-student Solon Espinoza, (nr. 2 f.h.) en af El Condors forfattere

El Condor nåede ud til millioner af mennesker i Brasilien over TV-stationer i Recife, Rio og Sao Paulo. I august og september blev den filmet på Mackinac Island på den bedste scene i det mest moderne studie i De forenede Stater. Mrs. Anthony Quinn siger om stykket : » El Condor er den første af en strøm af film, der vil gå ud til verden fra dette studie. De vil ramme Washington og Hollywood som en orkan af sandhed. «

Revolution begynder med mænd som Jarbas Leiros

Katya, familiens yngste, opkaldtes efter en anden datter, der døde, da hun var otte måneder. Seks af Jarbas og Waldetrudes Leiros' ti børn døde enten ved fødslen eller som spæde. » For os var det blot naturens lov, « siger Jarbas. » At børn dør er vi vant til her. « Statistiken for Nordøstbrasilien viser en fødselsdødelighed på 450 af hver 1000.

uderter fra San
siteter til med
r at bringe et
ordøstbrasilien

SULTATER«
ão Borba jun.
, der beskrives
ler med San
spinoza, (nr.
ors forfattere

Leiros-familien bor i et
treværelses-hus i en arbejderforstad.
Deres fire børn deler værelse,
og to nevøer sover i stole i spisestuen.
Jarbas' månedsløn er kun \$20.

JARBAS LEIROS var søn af politimesteren i en af Recifes rødeste forstæder. Han gik endnu i skole, da han opdagede, at andre kvinder var kommet ind mellem hans mor — som han tilbød — og hans far.

Hjemmet gik i opløsning, og faderen giftede sig igen. Jarbas hadede den kvinde, der havde taget hans mors plads, og — siger han selv — » dømte hende til døden «. I de næste tolv år så han sjældent sin far, og på gaden gik han forbi ham uden et ord.

Vold forekom Jarbas Leiros uundgåelig, hvis det samfund, han hadede, skulle blive anderledes. Hans bitterhed drev ham til at studere, hvordan de utålelige tilstande i

de nordøstlige områder kunne revolutioneres. En gymnasielærer satte ham ind i marxismen. Han læste ivrigt og fattede hurtigt den dialektiske materialismes principper.

Jarbas Leiros sluttede sig til kommunisterne, da han var seksten år, og begyndte derefter at studere arkitektur ved Kunstakademiet, men blev bortvist på grund af undergravende aktivitet.

I 1953 kom han til havnen i Recife, og snart begyndte en serie strejker og uroligheder, især blandt kontorpersonalet i Havnearbejdernes Fagforening, hvor Jarbas og hans gode ven Antonio de Barros Falcão til stadighed holdt følelserne i kog.

millioner af
TV-stationer
p. I august og
på Mackinac
ne i det mest
enede Stater.
r om stykket :
af en strøm af
den fra dette
ashington og
af sandhed. «

Waldemar Agra
(til venstre) til-
rettelægger sin
avis. Sammen
med ham ses
Jarbas Leiros.

En dag gik Jarbas Leiros ind til Waldemar Agra, redaktøren af havnearbejdernes avis, *Tribuna Portuaria*.

Agra : » Goddag, Jarbas, vi har ikke set dig længe. «

Leiros : » Hvorfor pokker er du begyndt at sætte det reaktionære sludder om Moralsk Oprustning i din avis ? «

Agra : » Reaktionære ? Måske skulle vi gøre os den ulejlighed selv at finde ud af, om det, vi hører, er sandt ? «

Således kom Jarbas Leiros til at se på den revolution, der var i gang, som en elendighed og skam for alle. Han besluttede sig for en social uretfærdig bitterhed og had mod sin kone, sin far og sin familie. » Vi vil aldrig kende fattigdom med os selv, « fastslog han. Han skrev et brev til sin kone :

s ind til Waldemar
arbejdernes avis,

vi har ikke set dig

er du begyndt at
dder om Moralsk

åske skulle vi gøre
nde ud af, om det,

Således kom Jarbas Leiros i kontakt med en revolution, der vil gøre ende på fattigdom og elendighed og skabe et retfærdigt samfund for alle. Han besluttede at tage fat om roden til social uretfærdighed — uærlighed, mistillid, bitterhed og had. Han tænkte på sin familie, sin kone, sin far og sin stedmoder.

» Vi vil aldrig kurere vort folks elendighed og fattigdom med en idé, der bygger på had, « fastslog han. Han satte sig ned og skrev dette brev til sin kone :

Min kære kone !

Alt vil blive, som Gud vil det. I dag forlod jeg det kommunistiske parti. Endnu engang har Gud givet dig en stor velsignelse. Du ved, at jeg altid har kæmpet mod denne ædle revolution, fordi jeg ikke kunne tro på, at en revolutionær som jeg nogensinde kunne acceptere en let vej. Men dette er ikke en let vej.

Jeg troede, jeg var en helt og en menneskehedens velgører. Disse mennesker er de sande

Waldetrudes og
Katya Leiros

helte, for de vil forvandle menneskeheden ved Guds hjælp og ikke med kugler. Jeg føler mig kaldet til at slutte mig til denne hær, så at verden kan blive ren og vore sønner blive sparet for de vanskeligheder, vi har haft i livet.

Jeg ved, at jeg vil blive et nyt menneske. Jeg vil nu kæmpe med håb om sejr, uden had og uden blodsudgydelse.

Sig til vore sønner, at de vil få det hjem, de altid har længtes efter.

◀ Da Jarbas Leiros kom hjem til Recife, tog han bussen ud til sin fars hus i Casa Amarela. Han åbnede havelågen, gik hen til sin stedmoder og omfavnede hende. » Kun Gud kunne have fået mig til at gøre det, « sagde han.

Hans far er en hård negl. Han gik i regelen med revolver, kniv og knøjern — og brugte dem også. Han blev så overvældet ved at se sin søn efter 12 år, at han i to timer ikke sagde et ord.

Hvor græker og tyrk fandt enhed

LØFTE

*To mænd går frem mod hinanden
tværs over et støvet torv.*

*Det er middag,
og solen brænder.*

*En moskés minareter
fanger dens glød,
og overfor stråler korset
med bittesmå lysdiamanter
på den gamle,
kuplede kirke.*

*På en trappe sidder
en gammel mand
og flår skindet af et får.*

*Fra en kafés veranda
høres lyden af
brætspillets brikker.*

*Bagved — de sneklædte bjerge
i ophøjet, fjern majestæt.*

*En kvidrende lærke
flagrer mod sky.*

*To barkedede hænder mødes.
To solbrune ansigter
hilser med smil.*

Grækeren siger : » Kaffe ? «

Og tyrken svarer : » Tak. «

» Det er som i gamle dage. «

*» Som det altid
skulle have været. «*

*» Som det altid
fra nu af må blive. «*

*Så sætter de to sig sammen
på den græske kafés veranda
og drikker tyrkisk kaffe,
imens de ivrigt drøfter
politikernes mangler.*

*Hvordan vinde ikke blot frihed,
men også finde enhed ?*

*Det er det spørgsmål, der møder
de talrige nye nationer
og ikke mindst Algeriet.*

*Hvad kan vi lære af Cypren ?
At græker og tyrk fandt enhed
giver...*

LØFTE FOR ALGERIET

LØFTE FOR ALGERIET

Det er påsken 1962.

Cyperns vicepræsident sender et budskab til ledende algerere, der mødes i Strasbourg :

» Moralsk Oprustnings principper har gjort det muligt for grækere og tyrker at glemme de modsætninger, som har været mellem dem i fortiden. Det er mit brændende ønske, at de også vil vinde udbredelse i det algierske folk, så at vore muhammedanske brødre kan leve i venskab og samarbejde med deres landsmænd af andre racer, som vi nu gør det på Cypern. «

Dette budskab blev overrakt af parlamentets tyrkiske næstformand, dr. Muderrisoglu, og en græsk EOKA-helt, Spyros Stephou.

Spyros og Maroulla Stephou, hendes mor og datteren Irene

SPYROS STEPHOU fra Famagusta fortæller om »et mirakel, som gjorde ende på vort had og vor bitterhed, da nogle få mænd blev anderledes og accepterede absolutte moralnormer«. Han er typisk for mange — både grækere og tyrker — som er gået ind i en ny kamp for enhed og forsoning i deres land.

Han kommer fra landsbyen Pretori, som ligger i en sænkning højt oppe i Troodosbjergene. Her er vinhaver og græsgange — indrammet af store fyrreskove og forrevne klipper. Dette var EOKA-landets hjerte — om vinteren pisket af snestorme og bidende vinde, om sommeren badet i endeløst solskin. Her fødtes Stephou, og her gik han i skole.

Som mange cyprioter fandt han, at det pulserende, spændende byliv drog ham som

en magnet. Derfor tog han som ung mand ned til Famagusta, hvor han blev toldembedsmand og giftede sig med Maroulla, hvis kastaniebrune hår skilte hende ud fra de sædvanligvis sorthårede grækere. Spyros blev også byens spillefugl, og han kom så dybt i gæld, at hans kreditorer stod ved døren til hans kontor, når han om fredagen havde fået sin løn, for at få så meget som muligt ud af ham. Resten af pengene forsvandt hurtigt samme aften i et desperat forsøg på at genvinde den tabte formue. I ni år sultede han og hans kone. Deres hjemliv var ikke længere bygget på romantik, men på realiteter, og realiteterne var ikke morsomme.

Som de fleste græsk-cypriotiske patrioter sluttede Stephou og hans kone sig til friheds-

kampen for deres land. Spyros blev leder af EOKA-sabotørerne i Famagusta havn, og Maroulla bragte bomberne til ham forbi havnevagterne enten i sin cyklekurv eller gemt i sit tøj.

En dag lå Stephou sammenkrøbet nede i en skibslast, antændte luntten til en bombe og fjernede sikkerhedsstiften. Han havde fem minutter at slippe væk i. I det øjeblik hørte han fodtrin — en britisk patrulje, der langsomt nærmede sig. Han krøb sammen ved siden af bomben, lyttede til dens støtte tikken og talte sekunderne. Patruljen gik forbi, standsede og gik så videre. Stephou slap væk, men det var sekunder om at gøre. Det gik mindre heldigt med skibet.

Til trods for en udtrykkelig ordre fra general Grivas, at alle EOKA-folk af sikker-

hedsgrunde skulle holde sig væk fra kvinder, spille, og drikke, blev Stephou ved med at spille og sendte tre breve til sin hustru i Famagusta. »Er Stepou stadig ved spille?« spurgte han. Irene, som bragte det tredje brev, svarede ved spillebordene. De skulle holde op, ville de skyldes, men er lige ved at vinde,« svarede hun fem minutter, til spillebordene,« svarede hun, »gøre, hvad I vil.« Igen.

Frihedskampen endte med sejr for cyprioter som Stephou. Men deres arbejde og deres liv blev savnede kampens spændelse, rastløse og utilfredshed. De spillede mere. De begyndte at undelinge på hinanden deres bedste job og stillinger. EOKA-karrierer og ambitioner. Nogle få af dem satte alt ind på at bygge et nyt land, de foregående års kaos.

DAVID CHANNER

i Strasbourg :
r at glemme de modsæt-
også vil vinde udbredelse
g samarbejde med deres
uderrisoglu, og en græsk

es mor og datteren Irene

hedsgrunde skulle holde op med at gå ud med kvinder, spille, drikke og endog ryge, blev Stephou ved med at spille. Grivas sendte tre breve til EOKA-løjtnanten i Famagusta. » Er Stephou holdt op med at spille ? « spurgte han. De to EOKA-soldater, som bragte det tredje brev, fandt Stephou ved spillebordene. De sagde, at hvis han ikke holdt op, ville de skyde ham. » Men se, jeg er lige ved at vinde, « sagde han. » Giv mig fem minutter, til spillet er færdigt, så kan I gøre, hvad I vil. « Igen slap han fri.

Frihedskampen endte, og tusinder af cyprioter som Stephou vendte tilbage til deres arbejde og deres landsbyer. Mange savnede kampens spænding og sigte og blev rastløse og utilfredse. De drak mere og spillede mere. De begyndte at blive misundelige på hinanden og at kappes om de bedste job og stillinger og brugte deres EOKA-karrierer og aktiviteter som anbefaling. Nogle få af dem — de bedste — satte alt ind på at bygge et sundt land ud af de foregående års kaos og splittelse.

En dag mødte Spyros nogle cyprioter og folk fra andre lande, som indbød ham til at deltage i en konference i Schweiz. Han tog af sted — som han siger — » bare for turens skyld «.

Hvad han oplevede der, greb hans fantasi og vakte den ånd til live i ham igen, som havde drevet ham ud i kampen for Cyperns frihed, men som han havde mistet, efter at uafhængigheden var vundet.

Samtidig følte han det som en stærk udfordring til sig selv. Han indså, at han kunne fortsætte med at leve præcis, som han ville, og se sit land glide hen mod en mulig borgerkrig og kommunistisk overtagelse. Eller han kunne sige nej til sin selvished, få rene linier i sit liv og kæmpe for, at Cypern blev sådan, som Gud har bestemt det til at være. Det var en hård beslutning. Mennesker talte med ham om at lade Gud styre hans liv, om absolutte moralnormer og om at få førelse fra Gud og skrive den ned. Spyros prøvede det. Det blev en lang liste over alle de punkter, hvor han måtte blive anderledes og bringe orden i tingene, hvis han besluttede

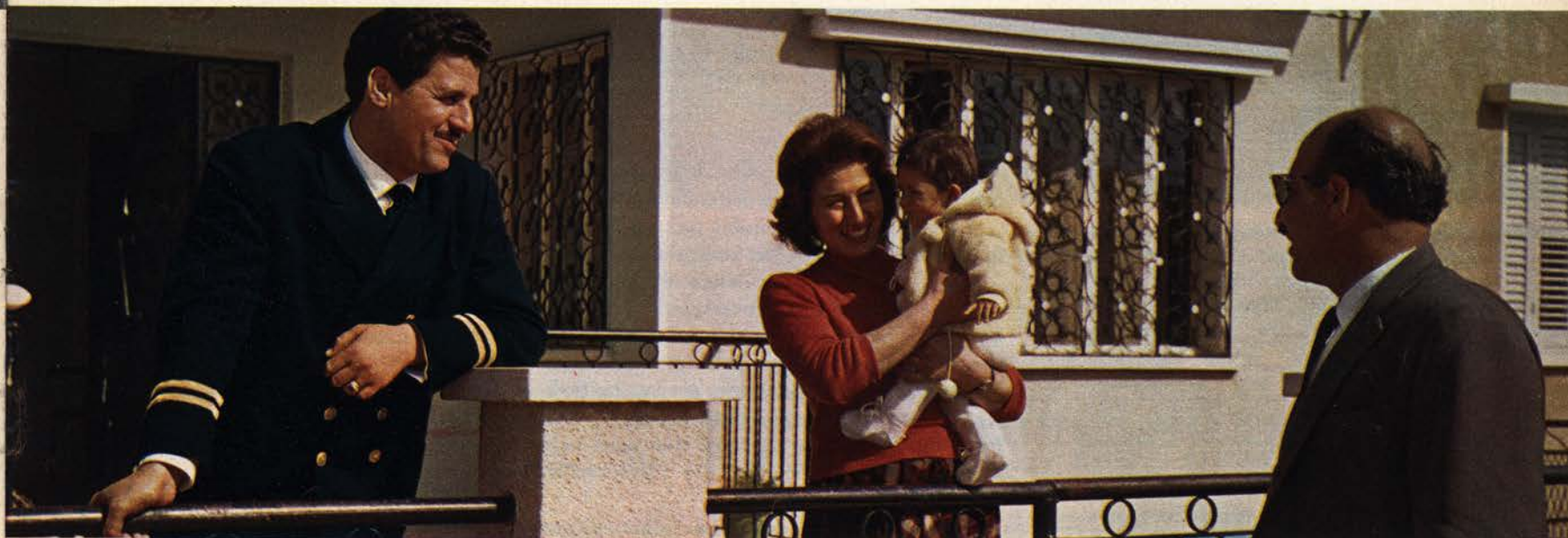
at gå ind under forvandling. Da hans venner spurgte ham, hvad han ville gøre ved de tanker, han havde skrevet ned, svarede han trodsigt : » Absolut intet ! «

Med den indstilling tog han af sted til Cypern. Men i flyvemaskinen slog den tanke ned i ham : » Hvis alle cyprioter lever, som du lever, hvad vil der så blive af Cypern ? « Da han landede i Nicosias lufthavn, havde han taget sin beslutning. Han tog hjem til sin kone og var for første gang helt ærlig over for hende om alt. Deres familieliv blev fuldstændig nyt. Deres venner var slået af forundring.

Men der kom flere overraskelser. Sammen begyndte de at kæmpe for at svejse grækere og tyrker sammen til et enigt folk. Deres våben var skuespil og film — og deres brændende overbevisning — som de bragte til grækere og tyrker i de cypriotiske byer. De vækker en lidenskab i mænd og kvinder fra begge befolkningsgrupper efter at forene ikke blot en splittet ø, men en splittet verden.

d. Spyros blev leder af
Famagusta havn, og
nberne til ham forbi
i sin cyklekurv eller

sammenkrøbet nede i
e lunten til en bombe
dsstiften. Han havde
e væk i. I det øjeblik
en britisk patrulje, der
g. Han krøb sammen
lyttede til dens støtte
nderne. Patruljen gik
ik så videre. Stephou
r sekunder om at gøre.
gt med skibet.
udtrykkelig ordre fra
EOKA-folk af sikker-

Costa Christodoulides, medlem af parlamentet for Famagusta, i samtale med Stephous

LØFTE FOR ALGERIET

Flere og flere grækere og tyrker går ud i kampen for enhed i deres land. Det er en kamp for livet, fordi de store splittelser, der endnu eksisterer, kan udnyttes til at ødelægge selve den frihed, mænd som Spyros risikerede livet for at vinde.

Cypern er et typisk Middelhavs-land. Her finder man de varmeste hjerter og en gæstfrihed, der med glæde giver et måltid mad til en vildtfremmed — men også et fanatisk had. Her ligger frugtbare jorde tæt ved tørkehærgede sletter. Her mødes den kristne og den muhammedanske verden. Det er et land med varme og charme, med latter og liden-skaber, men endnu i frygtens greb.

Her er, hvad Spyros Stephou har at sige om sit hjemland:

» Gennem hele historien har mennesker forstået Cyperns strategiske værdi og har kæmpet og er gået i døden for at eje den. I dag — i en tidsalder med måneraketter og kold krig — er den så strategisk som nogen-sinde. Vi har britiske baser på øen, hvorfra man med lethed kan ramme mål i Rusland, og som også behersker Det mellemste Østen og Middelhavet. De er en stærk støtte for den frie verdens talsmænd ved conferenceborde i Genève og FN. De giver også hårdt til-trængt beskæftigelse til tusinder af mine landsmænd, som — skønt det er dem meget imod, at en fremmed magt råder over terri-torier på deres ø — for de flestes vedkom-mende er klar over disse basers betydning for verdens frihedselskende folk.

Cyperns betydning i den kolde krig — så vel som i en eventuel fremtidig varm krig — er en af grundene til, at hadet og spliden mellem os grækere og tyrker må finde sin løsning og alle kløfter mellem mine landsmænd må forsvinde. For den bitterhed, disse split-telser skaber, er det brændstof, som holder det kommunistiske maskineri i gang.

Selvom mange af os respekterer kommu-nisternes overbevisning og beslutsomhed, føler vi, at kommunismen ikke er det rigtige for Cypern. Samtidig har vi vore tvivl om Vestens måde at leve på. Med al dens rigdom og åbenbare tillokkelser undrer vi os over dens mange modsigelser og frastødes, fordi så mange fra Vesten ikke lever efter den livs-idé eller religion, de bekender sig til.

Vort folk er et storsindet folk og forstan-digt nok til at indse, at materialisme alene — hverken den østlige eller den vestlige slags — aldrig kan tilfredsstille et folk eller bygge en nation. Vi er ude efter en tredje vej — efter at bygge et enigt land, hvor kristne og muhammedanere, græker og tyrk, rig og fattig kan leve sammen i fred, så at hver mand, kvinde og barn har mad nok, ret til arbejde og en tro, der tilfredsstiller hjerterne.

Amerikanerne sender os gavmildt enorme

ladninger af hvede fra deres veststater for at mætte de tomme maver på Cypern. Vore folk står i rækker langs kysten og ser skibene stå ind i den blå bugt med deres gyldne last, og de er taknemmelige.

Samtidig er de kommunistiske lande ryk-ket ind på øen med ambassademandskab i store mængder. Under mit arbejde på told-boden i Famagusta ser jeg det strømme ind med kontorpulte, sættemaskiner, propa-ganda på græsk og tyrkisk og mange gaver og nydelsesmidler, der skal lokke mine lands-mænd ind i det kommunistiske net. Samtidig ser jeg kolossale mængder af drikkevarer, tobak og sex blive importeret fra de vestlige demokratier.

Oppe i Troodos-bjergene, hvor jeg kommer fra, arbejder kommunisterne dag og nat i landsbyerne, for at få befolkningen til at slutte sig til dem. Vort land består af lands-bysamfund — der er 700 af dem — og hvad beboerne i dem stemmer på vil afgøre det næste valg. De kommunistiske lande ved, at vi elsker sport, og sender deres bedste fod-boldhold til at spille her. De gør sig gode venner med utilfredse, tidligere anti-kom-munistiske fagforeningsledere og politikere og giver dem finansiell støtte til deres planer. De tilbyder os deres form for materialisme båret af en ideologi, som de lever og brænder for. Vesten tilbyder os en materialisme af en mindre krævende art — bedre måske og mere tiltrækkende, men uden en ideologi. Det er den iøjnefaldende forskel.

Cypern er ikke bestemt til at være slag-mark for stridende materialistiske livsformer. Vi længes efter en ideologi, som begge ver-de-ners repræsentanter kan acceptere, og som kan danne grundlaget for enhed på vor ø, og vi ved, at vi finder en sådan ideologi i Moralsk Oprustning. Vi har set den i arbejde. Vi ved, hvor meget den medvirkede til, at blodsudgydelserne hørte op i januar 1959. Vor præsident, ærkebiskop Makarios, har ofte talt om det og udtrykt sit håb om, at den måtte blive grundlaget for vor uaf-hængighed. Den dag, han vendte tilbage til Cypern, sagde han til vort folk: » Det er vort kald at forvandle vor ø til en gylden bro, der vil forene og ikke skille de stridende magter. « Dette tror vi er vor bestemmelse, og hvis vort folk siger ja til det, vil millioner af mennesker i hele verden, som desperat søger en løsning, i denne ø se muligheden for en tryk fremtid.

En af vort lands ledere, en græker, beskrev for nylig det virkelige grundlag for enhed på Cypern således: » Cypern tilhører ikke 70% grækerne og 30% tyrkerne. Det er end ikke 50% til hver. Cypern tilhører grækerne 100% og tyrkerne 100%. «

» Vi har set svaret... Vi ved, det funge

Glafkos Clerides, formand for Cyperns par-lament, siger: » Meget få mennesker, især blandt os politikere, indrømmer vore egne fejl og beder om tilgivelse. En ideologi, der søger at forbedre mennesker indefra, vil lære os, at der findes en stor, fore-nende faktor for hele menneskeheden. «

USTAPA

Ærkebiskop Makarios aflægger under en muhammedansk fest besøg hos vicepræsident Kutchuk og hans frue for at understrege enheden mellem græker og tyrk på Cypern

Ledende cyprioter har atter og atter fremhævet nødvendigheden af Moralsk Oprustning for at kunne opbygge en forenet nation. I februar indbød Makarios og Kutchuk den japanske ideologiske styrke til Cypern med skuespillet Tigeren. Makarios sagde til dem : » Personligt og som ærkebiskop støtter jeg dette arbejde. Det hjælper mennesker at finde Gud. « Der var på det tidspunkt stærk spænding mellem grækere og tyrker, men til Tigeren sad begge parter for første gang sammen i teatret. To dage efter besøget stod denne overskrift i pressen : » Goodwill-møde i præsidentpalæet « mellem Makarios og Kutchuk. Kutchuk udtalte : » Vi drøftede, hvordan vi kunne få vor republik til at fungere gnidningsløst. Jeg er meget tilfreds med den gode forståelse, der blev skabt. «

ar set svaret... Vi ved, det fungerer. Vor opgave er at virkeliggøre det og give det til verden.«

DR. FRANK N.D. BUCHMAN

» Hvem er hans efterfølger?« spørger en af Tysklands kendte journalister, redaktør af Rhein-Zeitung i Koblenz, Fritz Hirschner, i denne artikel om Moralsk Oprustnings verdensomspændende vækst i de sidste 12 måneder

MILLIONER PA

Forsoningen mellem (th.) og marskal Lott hed over hele Bras 50,000 mennesker ved Rio sagde marskal der sker en moralsk af os, er vi ikke rus aggressive ideologier

◀ I Tiahuanacu, et c rikas ældgamle præ ser tusinder af b

af Tysklands
ung i Koblenz,
k Oprustnings
12 måneder

ER PÅ MARCH

Forsoningen mellem marskal Tavora (th.) og marskal Lott vakte opmærksomhed over hele Brasilien. I en tale til 50,000 mennesker ved et massemøde i Rio sagde marskal Lott: »Medmindre der sker en moralsk forvandling i hver af os, er vi ikke rustede til at møde de aggressive ideologier, som truer verden.«

◀ I Tiahuanacu, et center for Sydamerikas ældgamle præ-Inka civilisation, ser tusinder af bønder »Tigren«

JEG SER MILLIONER PÅ MARCH.«

» Det var Frank Buchmans overbevisning de sidste år, han levede.

Da han døde for et år siden, spurgte mange mennesker verden over: »Hvem vil blive hans efterfølger?«

Mange andre var optaget af et andet spørgsmål: »Kan det arbejde fortsætte, som Frank Buchman grundlagde?«

Begge spørgsmål var naturlige, og begge er allerede besvaret.

Hvem er hans efterfølger? Efter min mening er svaret givet gennem det, som er hændt siden da. Hvis man tænker organisationsmæssigt, kan man sige, at Frank Buchman ikke har nogen efterfølger. Men hvis man tænker på, hvad der i virkeligheden er sket, så har han mange. For da han døde, var der omkring ham en gruppe mænd til at fortsætte hans arbejde, mænd, der for år tilbage havde besluttet at leve, som han levede, og som påtog sig samme forpligtelse som han. De har siden hans død fortsat det revolutionære arbejde, som de i lang tid havde gjort ved hans side. Disse mænd, som har påtaget sig Frank Buchmans gerning, arbejder ud over hele jorden. De skaber en vidtrækkende kædereaktion af den mest revolutionære art. Når statsmænd anerkender denne ideologiske eksplosive kraft, og folkene begynder at leve den, kan de sikre fremtiden, ikke blot for sig selv, men for hele menneskeheden.

Dette giver samtidig svaret på vort andet spørgsmål: Kan Frank Buchmans arbejde fortsætte? Naturligvis kan det det. Det sker allerede. Det sker i alle kriseområder i vor tid. Og det sker så dybtgående, at ingen for år tilbage ville have troet det muligt.

Frank Buchmans værk lever. Begivenhederne vidner om det. Og hvornår har der været et større behov for en løsning af tidens brændende problemer? Hvornår har vi stået over for mere skæbnesvangre spørgsmål, end vi gør idag?

To Sovjet-astronauter vender velbeholdne tilbage fra rummet. De forkynnder den sovjetiske livsforms triumf for hele verden.

Samtidig vover mennesker dagligt livet bag en mur i Berlin

SE NÆSTE SIDE

MILLIONER PÅ MARCH

for at undslippe samme sovjetiske livsform.

Hvad er kommunismens sande ansigt? Rummets erobring, eller menneskeåndens underkuelse?

Og hvad er frihedens sande ansigt?

Dette spørgsmål besvarede Frank Buchman med hvert eneste pulsslag i sit liv. Det var hverken materielle resultater, luksus, laissez-faire eller løsagtighed, der var frihedens mærke. Han så frihedens sande ansigt i menneskets lydighed mod Gud og i det nye samfund, der ville blive skabt derigennem. Det er, hvad han levede for. Frem for alt andet stræbte han efter, at verdens statsmænd — ikke bare i den del af verden, som kalder sig fri, men i hele verden — skulle påtage sig den moralske oprustning af deres nationer.

Er det indbildsk at tro på virkeliggørelsen af et sådant syn? Taler kendsgerningerne ikke deres tydelige sprog: at vi allerede lever midt i en dybtgående omvæltning i verdenshistorien?

Latinamerika

Da nyheden om Frank Buchmans død nåede Lima i Peru, ærede 60.000 mennesker ved et minuts stilhed ham og den ideologi, han havde sat på march. De så skuespillet *Tigren* opført af japanske studenter, som havde tilhørt den rodløse, desillusionerede generation, men som havde fundet svaret til deres utilfredshed og nu bragte dette svar videre gennem deres skuespil til halvanden million mennesker i Brasilien, Peru, Bolivia og Chile. Fjernsynet sendte skuespillet til andre millioner ud over kontinentet.

To af Brasiliens politiske ledere, marskal Lott og marskal Tavora, som havde samme syn for deres land, men var personlige fjender, blev forsonet ved en konference for Nord- og Sydamerika i Rio de Janeiro i december sidste år. I en fælles udtalelse til det brasilianske folk sagde de: »Hele kontinenter synes i oprør. Nationer ophører at være nationer. Midt i stormen står Moralsk Oprustning som en klippe, og vi er overbevist om, at den vil vise sig at blive hjørnesteinen i en ny verden.«

De gamle indianske folk er ustandselig udsat for radiopropaganda på deres egne sprog fra Moskva og Cuba, som forsøger at udnytte deres had til den europæiske befolkning. De strømmede til skuespillet i titusindvis og mødte et svar til hadet og bitterheden. Det gik dem til hjertet, fordi det kom fra mennesker, der

ærligt havde set i øjnene, hvor de selv havde handlet forkert, og havde bragt det i orden.

Eudocio Ravines, en af de mænd, der satte den kommunistiske revolution i gang i Latinamerika, sluttede sig til Buchmans større revolution. Han så den vinde i styrke i land efter land, også i sit eget land Peru. »Vi ville have fået borgerkrig og blodsudgydelse under krisen for nylig i Peru,« siger han, »hvis det ikke havde været for det, som *Tigren* skabte i mit land.«

Europa

I Europa og Nordamerika satte en anden styrke fra Asien tusinder på march. I august 1961 bragte general Ho Ying-chin 50 unge kinesere til Caux, for at de skulle få den træning, som han er overbevist om, at hans lands ledere må få, hvis Kina nogensinde igen skal forenes i frihed. De var et tværsnit af det folk, som han havde tjent gennem 50 år som soldat og statsmand. Der var elever fra militærakademiet, universitetslærere og kunstnere fra teater og TV. De havde oplevet både kommunisme og antikommunisme og havde ikke fundet tilfredsstillelse i nogen af dem.

De udtrykte deres erfaringer i et skuespil, *Dragen*. I Schweiz strømmede store skarer til for at se det. Schweizerne var forbavsede over, at der i deres land kunne vækkes så dyb interesse for forholdene i verden. Skuespillet rejste gennem Ruhr og op til Skandinavien. Kommunistere lavede optøjer omkring det, men kom ofte stilfærdigt tilbage for at se skuespillet og gennemtænke dets budskab. Dets billede af et nyt samfund, hverken højre- eller venstreorienteret, men bygget på en forvandling i mennesker, vakte genklang i hjerterne på den anden side af jerntæppet, hvor de unge er mindre villige end deres fædre til at gå ind under den disciplin, der er nødvendig for at holde deres ideologi på march.

Amerika

Denne overbevisning om en løsning for både revolutionære og reaktionære vandt industrimænd i Oklahoma og Texas. De ved lige så godt som lederne i Washington, at forholdene i verden udvikler sig hurtigere, end borgerne i en privilegeret, luksusbedøvet civilisation kan lide at indrømme. Noget må gøres for at vække folk, før udviklingen er nået for langt.

»Jeg ser millioner på march.« Intetsteds er Frank Buchmans syn nærmere virkelig-

SE NÆSTE SIDE

I St. Gallen, hvorfra slægt stammer, så 4
det kinesiske skue
på domkirke
Det tysktalende So
katolske dagblad »
» Hidtil har kine
verdenskomm
hovedagenter på
For første gang i d
kamps historie er
fra Det frie Kina nu
et banebrydend

I St. Gallen, hvorfra Frank Buchmans
slægt stammer, så 41,000 mennesker
det kinesiske skuespil »Dragen«
på domkirkepladsen.

Det tysktalende Schweiz' førende
katolske dagblad »Vaterland« skrev:

» Hidtil har kineserne været
verdenskommunismens
hovedagenter på mange fronter.
For første gang i den ideologiske
kamps historie er repræsentanter
fra Det frie Kina nu gået i felten med
et banebrydende budskab.«

MILLIONER PÅ MARCH

gørelse end i Afrika. Fra Capetown til Nairobi har befolkningen i de sidste tolv måneder sat deres håb til et nyt lederskab af afrikanere af alle racer.

I løbet af to måneder har fire hundrede tusinde mennesker i Kenya set *Uhuru*, swahili-udgaven af filmen *Frihed*, på sportspladser og i auditorier. Det største swahili-dagblad i Kenya, *Tafia Leo*, skrev: »Både Kenyatta og Ngala må se den og lære at finde en løsning på deres uoverensstemmelser, så Kenya kan få frihed i fred uden blodsudgydelse. De må forstå denne film, som fik KANU- og KADU-ungdommen til at samarbejde, så at alle kunne komme og se den i fred og sikkerhed.«

Sydafrika

Sydafrikanere fra alle partier og alle racer er i gang med, hvad *The Cape Argus* beskriver som »en kontinental offensiv for at bygge et Afrika frit for frygt, had og begær«.

I Sharpeville mødtes politi, der havde skudt på mængden, og afrikanere, der var blevet beskudt, i samme sal. »I denne ånd kan vi redde verden fra ødelæggelse,« sagde en af de afrikanske revolutionære. En gruppe minearbejdere fra Ruhr har bragt dette budskab i hele Den Sydafrikanske Union. De talte til den sydafrikanske LO. Næste dag blev de afrikanske fagforeninger optaget i LO for første gang. Tre af hovedtalerne omtalte minearbejdernes budskab. »Minearbejderne gjorde stærkt indtryk på de delegerede,« rapporterede Sydafrikas *Daily Dispatch*.

En inter-racial konference blev afholdt i Johannesburg. »Et utroligt selskab — utroligt, fordi det aldrig kunne ske i Sydafrika,« bemærkede Johannesburg *Star's* korrespondent. Aviser over hele Afrika skrev om opførelsen i Pretoria af Peter Howards skuespil *Stigen* med skuespillere fra alle racer, bl. a. højesteretsdommer C. J. Claassen fra Transvaal, P. Q. Vundla, en af lederne af de 600.000 afrikanere i Johannesburg, advokat John Trengove, der var en af de offentlige anklagere i højforrædderiprocesen, og Gerald Lapan, et fremtrædende medlem af Johannesburgs farvede befolkning.

Ved festlighederne i anledning af Burundis uafhængighed var der blandt æresgæsterne mænd og kvinder, som bragte, hvad den fungerende statsminister kaldte »nøglen til virkeligt statsmandskab: Frank Buch-

Philip Vundla (manden med tasken) og John Trengove (nr. 2 fra venstre) i »Stigen«

Kongen og dronningen af Burundi lytter til en sang på kirundisproget sunget af Colwell-brødrene

Tusinder ser »Uhuru« hver aften i Kenya

Philip Vundla
(manden med
tasken) og
John Trengove
(nr. 2 fra
venstre)
i » Stigen «

Kongen og
dronningen af
Burundi lytter
til en sang på
kirundisproget
sunget
af Colwell-
brødrene

Tusinder ser
» Uhuru « hver
aften i Kenya

Kongelige dansere
ved festlighederne for Burundis
uafhængighed

MILLIONER PÅ MARCH

mans ord »Jeg ønsker at se verden styret af mænd, der er styret af Gud.« De var indbudt af en katolsk biskop, som gennem dem fandt svaret til sin håbløshed over det had, der havde fået en halv million af befolkningen til at flygte ud af landet.

På den anden side af grænsen, i Congo, talte udenrigsministeren i begyndelsen af august om Moralsk Oprustnings bidrag til en landsomfattende forsoning og tilføjede: »De har en stor, human idé. Jeg er overbevist om, at den dag vil komme, hvor alle vil forstå det. Regeringen deler denne overbevisning. Congo behøver frem for alt en hjertets forvandling.« Informationsministeren tilføjede: »Fra nu af og til jeg dør, vil jeg bekæmpe korrupsion og dem, der korrupperer. De har inspireret mig til at kæmpe for social retfærdighed uanset konsekvenserne.«

Japanske ledere har bygget et asiatisk træningscenter i Odawara, som statsminister Hayato Ikeda åbnede i oktober

Samtidig forbereder det japanske folks ledere det nye træningscenter i Odawara, som statsministeren vil åbne for de asiatiske nationer og hele verden i oktober. I England strømmer folk i tusindvis til skuespillet *Music at Midnight* og ser i det som i et spejl deres eget og det engelske folks liv. Det var mænd, der kendte Frank Buchman og fik deres inspiration fra Caux, som først fik syn for den enhed mellem Frankrig og Tyskland, der idag udbygges i Paris og Bonn. Grækere og tyrker fra Cypern, hvor en radikal forandring af motiver skabte grundlaget for enhed, planlægger at bringe denne løsning til Algeriet.

Menneskene fristes til at glemme den hastighed, hvormed begivenhederne udvikler sig. Man forestiller sig, at der altid er flere muligheder at vælge imellem, veje at følge og mål at nå. Men kredsene satellitter, som i sig bærer muligheden for ødelæggelse, og en materialistisk ideologi, klar til at dirigere hele menneskeheds fremtid,

begrænser mulighederne. Frank Buchman så dette klart. Med profetisk klarsyn gentog han ofte William Penns, den gamle pennsylvanske statsmands, ord: »Mennesker må vælge at lade sig styre af Gud, ellers fordommer de sig selv til at blive behersket af tyranner.«

Men dette var ikke Frank Buchmans sidste ord. »Moralsk Oprustning er for alle mennesker alle vegne,« gentog han atter og atter. Det er den måde, mennesket er skabt til at leve på. Derfor finder det genklang i menneskehjerner på begge sider af jerntæppet.

Det officielle sovjetiske ungdomsorgan, *Komsomolskaya Pravda*, beklager det tilbagefald i kommunismens anden generation i Rusland, som gør, at unge mænd og kvinder er uvillige til selv at ofre og hellere vil nyde frugterne af andres ofre. Det taler også om

den 83-årige pennsylvanier, som ved sin død »efterlod en organisation, som omtales i den vestlige verden på alle tungemål«. Hans mål, siger bladet, var »at gøre mennesket ædlere ved at erklære ærlighed, renhed, uselviskhed og kærlighed som sine fire moralske normer«.

Lenins apostle er tvungne til selv at tage standpunkt for moralske normer, og de er samtidig tvungne til at anklage den vestlige verden for ikke at leve efter sådanne normer. Hvad vil der ske, når den begynder at gøre det? Når disse normer bliver frihedens sande ansigt? Når de ikke bare bliver ord, der skrives på bannere, men normer efterlevet i det daglige liv?

Det var kernen i Frank Buchmans revolution. Hans efterfølgere er dem, der i alle lande med samme beslutsomhed har taget hans kamp op for en verden styret af mænd, der er styret af Gud.

FRITZ HIRSCHNER

teat
opføre
kunnet f
og Alan Thorn
i fire mån
tour

JEG VÅR 10
først dansede
Gynt i Weston
boede med min fam
var ganske fremrag
og allerede dengang
for at vie mit liv
meget forstående,
rejse til London me
at begynde i balle
Bedalls. Resten af f
efter til London. S
jeg solo med Theod
hustru en sæson på
på Coliseum. Jeg
Rainbow Ends. Jeg g
akademi og passede
Så dansede jeg i An
overtalte ham sene
spille småroller i den
I en kort periode h
den berømte musica
på Gaiety Theatre.
pige i koret.

Blandt de skuespi
at tænke tilbage p

»En-fiasko-om-ugen sæson« og »Londons værste siden krigen« er de ord, »Daily Express« anvender om teatersæsonen 1962 i London. Få skuespil har overlevet mere end en snes opførelser. Tidens temaer — perversitet, dekadence og klassekamp — har ikke kunnet fastholde teatergængernes interesse. I samme tidsrum gik Peter Howards og Alan Thornhills skuespil »Music at Midnight« med Nora Swinburne og Norman Wooland i fire måneder på »Westminster Theatre« og er nu efter talrige opfordringer på en tourné i de store engelske provinsbyer. Midt i ferietiden, da mange andre teatre var tomme, havde »Westminster Theatre« udsolgt aften efter aften — et bevis på, at teatret har fulgt en rigtig linie ved at opføre tankevækkende, konstruktive skuespil i Westend

TÆPPET GÅR OP

af Nora Swinburne

JEG VÅR 10 ÅR gammel, da jeg først dansede solo i operaen *Peer Gynt* i Weston-super-Mare, hvor jeg boede med min familie. Det siges, at jeg var ganske fremragende som balletbarn, og allerede dengang havde jeg sat mig for at vie mit liv til scenen. Far var meget forstående, og jeg fik lov til at rejse til London med en guvernante for at begynde i balletskolen hos Phyllis Bedalls. Resten af familien flyttede snart efter til London. Som purung dansede jeg solo med Theodore Kozlov og hans hustru en sæson på Victoria Palace og på Coliseum. Jeg spillede i *Where the Rainbow Ends*. Jeg gik på det dramatiske akademi og passede også min skolegang. Så dansede jeg i André Charlot's revy og overtalte ham senere til at lade mig spille småroller i den næste revy *Samples*. I en kort periode havde jeg én replik i den berømte musical *Tonight's the Night* på Gaiety Theatre. Jeg var den yngste pige i koret.

Blandt de skuespil, jeg særlig kan lide at tænke tilbage på, er Maeterlinck's

The Betrothal med Gladys Cooper og Ivor Novello, *Mary, Mary Quite Contrary* med Aubrey Smith og Minnie Madden Fisk på Belasco Theatre i New York, *The Years Between* med Clive Brook, *Fame* med Sir Gerald du Maurier på St. James' Theatre, *It's You I Want* med Seymour Hicks, *Lovers' Leap* med Owen Nares, *Wise Tomorrow* med Martita Hunt og Naunton Wayne, og *Dodsworth*. Så kom det stolte øjeblik, da jeg for første gang blev direktør og opførte *Lot's Wife* på Whitehall Theatre.

I januar 1941 spillede jeg i *Dear Brutus* i Edinburgh med John Gielgud og en fremragende trup, bl.a. Zena Dare, som jeg boede sammen med i et dejligt hus uden for Edinburgh. Min mand, Esmond Knight, var netop blevet såret i slaget om »Bismarck«. Han havde mistet det ene øje, og der var meget ringe håb om, at han nogensinde skulle komme til at se igen. Jeg var meget oprørt og ulykkelig. For at få mig til at tænke på noget andet gav en af mine venner mig en bog om en ung kommunist, som var

blevet omvendt til tro på Gud og førte et helt nyt liv. Bogen gjorde dybt indtryk på mig.

Mærkelig nok blev jeg i løbet af denne uge i Edinburgh inviteret til frokost med nogle unge mennesker, som — uden at jeg vidste det, indtil jeg mødte dem — var i det, der dengang begyndte at blive kendt som Moralsk Oprustning. De var charmerende og sympatiske og fortalte mig, hvad de ville her i livet.

Samme uge blev jeg også inviteret til frokost sammen med de andre skuespillere om bord på min mands skib, »Prince of Wales«. Jeg vil altid huske mit første indtryk af skibet ved kajen i Rosyth. Det var kommet ind for at blive repareret efter alvorlige beskadigelser i slaget om »Bismarck«. Solen skinnede på dets lysegrå kommandobro, og det sitrede og glitrede som et vidunderligt insekt. Det var en smuk, men meget vemodig dag for mig. Esmonds officerskammerater viste mig megen medfølelse — nogle af dem fik en tragisk død, da skibet blev skudt i sænk samme efterår —

◀ *Nora Swinburne som Music at Midnight. Hun som skuespillerinde nogh serede sin 100. opførelse*

Med Roger Livesey og

ved et mærkeligt s netop på årsdagen f af Wales' abdication.

Næste morgen tidligt. Jeg tænkte p et hospital i Island. bringe for ham — blive i stand til at måtte han lægge h selig kom jeg til a mennesker, som je frokosten, og hvad om at være stille og tænkte ved mig selv i, hvad de siger? I prøve. « Jeg stod op og et stykke papir, skrev jeg: » Vær n bror Jim. « Det var jeg havde slet ikke jeg vidste ikke, at venlighed. Så fik je skulle bekymre mig skulle have tro, og tid, men at han vill ét øje som med to, o Fra det øjeblik opg Jeg troede virkelig, til at se.

I årene, der kom Dunstans som fuldst fra specialist til spe vide, at der intet ført til en dr. New operere og lovede m mindste ville kom fra mørke.

Det blev en lang tioner, lange venteti synet! Først var d ment, men gradvist med hans fantasi og til det skønne og gla næsten mere end de øjne. Han kan endo

◀ Nora Swinburne som statsministerens hustru i *Music at Midnight*. Hun fejrede sit 50-års jubilæum som skuespillerinde nogle få dage, før stykket passerede sin 100. opførelse på Westminster Theatre

Med Roger Livesey og Zena Dare i *Dear Brutus*

ved et mærkeligt sammentræf skete det netop på årsdagen for den tidligere Prins af Wales' abdikation.

Næste morgen vågnede jeg meget tidligt. Jeg tænkte på Esmond, der lå på et hospital i Island. Hvad ville fremtiden bringe for ham — ville han nogensinde blive i stand til at optræde igen, eller måtte han lægge hele sit liv om? Pludselig kom jeg til at tænke på de unge mennesker, som jeg havde mødt ved frokosten, og hvad de havde fortalt mig om at være stille og lytte til Gud, og jeg tænkte ved mig selv: »Mon der er noget i, hvad de siger? Det kan ikke skade at prøve.« Jeg stod op, fik fat i en blyant og et stykke papir, bad og ventede. Så skrev jeg: »Vær mere venlig mod din bror Jim.« Det var ganske mærkeligt, for jeg havde slet ikke tænkt på ham, og jeg vidste ikke, at han særlig behøvede venlighed. Så fik jeg at vide, at jeg ikke skulle bekymre mig om Esmond, at jeg skulle have tro, og at det ville tage lang tid, men at han ville se lige så godt med ét øje som med to, og at alt ville gå godt. Fra det øjeblik opgav jeg aldrig håbet. Jeg troede virkelig, at han ville komme til at se.

I årene, der kom — et helt år på St. Dunstons som fuldstændig blind — gik vi fra specialist til specialist og fik blot at vide, at der intet håb var. Så blev vi ført til en dr. Newfield, som tilbød at operere og lovede min mand, at han i det mindste ville komme til at skelne lys fra mørke.

Det blev en lang historie — tre operationer, lange ventetider — men til sidst: synet! Først var det meget ufuldkomment, men gradvist blev det bedre, og med hans fantasi og hans store kærlighed til det skønne og glade i livet ser han nu næsten mere end de fleste med deres to øjne. Han kan endog male. Vi har haft

I Indien ved optagelserne af *The River*

et vidunderligt, spændende og lykkeligt kunstnerliv sammen med film og teater — i Indien for at filme *The River*, i Rom *Quo Vadis*, *Helen of Troy*, i Schweiz Walt Disneys *Third Man on the Mountain*, for slet ikke at tale om den strålende modige indsats, Esmond gjorde, medens han endnu var helt blind, i *The Silver Fleet*.

Min søn var i mellemtiden blevet voksen, og før han rejste til Sudan som missionær, hjalp han mig at blive konfirmeret og blive optaget i Den anglikanske Kirke. Når jeg har tænkt på ham og hans arbejde, har jeg ofte i løbet af de sidste år sagt til mig selv, hvor gerne jeg dog ville gøre noget virkelig værdifuldt gennem teatret.

En dag, da jeg kom hjem til mit lille hus i Chelsea, sagde min husbestyrerinde, at en Miss Phyllis Konstam havde ringet. »Men jeg har jo ikke set hende de sidste tyve år, mindst,« sagde jeg. »Hvad ville hun?« »Hun ville gerne træffe Dem,« sagde Barbara. Næste dag ringede Phyllis igen. »Jeg ville gerne træffe dig og din

Med Clive Brook i *The Years Between*

mand,« sagde hun. »Jeg vil gerne fortælle jer om de vidunderlige ting, som vi har set ske i Asien, i Indien.« Jeg må med skam tilstå, at jeg ikke vidste noget som helst om, hvad de havde foretaget sig, og jeg var meget nysgerrig efter at vide, hvorfor hun havde sat sig i forbindelse med mig efter disse mange år. Både hun og hendes mand, Bunny Austin, kom til frokost nogle dage senere og fortalte os mange spændende og interessante ting i forbindelse med deres skuespil i Indien, Filippinerne, Japan og Sydamerika.

De indbød mig til at se *The Ladder* og *The Hurricane* på Westminster Theatre. Efter forestillingen bad de mig sige min ærlige mening om det. Jeg sagde, at jeg

var blevet dybt grebet, og meget imponeret over nogle af de optrædende, men jeg måtte ærligt sige, at hvis de skulle gennemføre, hvad de ønskede at gøre, så måtte de mobilisere de bedste kræfter i det professionelle teater.

Jeg sagde: »De har mulighed for at tiltrække teatrets ungdom, unge skuespillere og skuespillerinder, fremtidens direktører og instruktører, som gennem teatret kunne være med til at skabe en bedre verden for sig selv og deres børn.« De spurgte, om jeg ville hjælpe dem.

For at gøre en lang historie kort: I løbet af et par uger havde Peter Howard og Alan Thornhill skrevet *Music at Midnight* med en rolle for mig som statsministerens hustru. Jeg læste skuespillet, og jeg syntes om det. Jeg følte, at det kunne udrette umådelig meget på grund af den ideologi, som det går ind for, og den hjælp, det kunne give mennesker i deres daglige familieliv. Vi begyndte at besætte rollerne, og Norman Wooland, en af Esmonds nære venner, som havde spillet sammen med ham i Oliviers film *Hamlet* og *Richard III* og hans iscenesættelse af *Anthony and Cleopatra*, og som netop havde haft stor succes i *Passage to India* og *Barabbas*, sagde ja til at spille statsministeren.

Stykket blev opført over hundrede gange i London i en periode, hvor mange andre stykker måtte tages af plakaten efter nogle få uger eller dage. Jeg modtog hundreder af breve fra hele landet, der berettede om det vidunderlige indtryk, skuespillet havde gjort på mennesker — arbejdere, læger, sygeplejersker, slagtere, bagere og lysestøbere fra England, Skotland, Irland og Wales. Jeg havde aldrig drømt om, at det kunne have udrettet så meget godt, og det fik mig til at forstå, hvor uhyre vigtigt dette skuespil er. I to timer får det mennesker til at tænke på resultaterne af had, begær og selvished — og på Gud. Det kan man ikke gøre på nogen anden måde nu om stunder — næppe engang i kirken.

Naturligvis er dette kun pionerarbejde. Jeg håber, at dette stykke vil være begyndelsen til mange stykker, som vil være med til at bringe en sindsyg verden til sund fornuft. Jeg er stolt over at spille i dette stykke, og jeg tror, vi gør en stor indsats for det gode.

550.000
på 13 sprog

PETER HOWARD

Frank
Buchmans
Geheimnis

PETER HOWARD

LE SECRET
DE
FRANK
BUCHMAN

EL SECRETO
DE FRANK
BUCHMAN

PETER HOWARD

O SEGRÊDO
DE FRANK
BUCHMAN

PETER HOWARD

ピーター・ハワード

フランク
ブックマンの
秘訣

現代文明の忘れられた要素
偉大な平凡人フランク・ブック
マンの秘訣こそ現代文明を破壊か
ら救うカギである

¥278

plon

FRANK
BUCHMANS
HEMMELIGHET

PETER HOWARD

FRANK
BUCHMANS
HEMMELIGHED

PETER HOWARD

FRANK
BUCHMANS
HEMLIGHET

PETER HOWARD

FRANK
BUCHMANS
GEHEIM

PETER HOWARD

ഫ്രാങ്ക്
ബുക്മാന്റെ
രഹസ്യം

വിദ്വാൻ ഹോവാർഡ്

ПІТЕР ХАΟΥΑΡД

TO MYSTIKO
TOY
ΦΡΑΝΚ
ΜΠΟΥΧΜΑΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κ. ΚΑΡΑΥΤΑΝΗ

PETER HOWARD

IL SEGRETO
DI
FRANK
BUCHMAN

CAPPRELLI

FRANK
BUCHMAN'S
SECRET

PETER HOWARD

NEW WORLD NEWS trykkes på dansk, engelsk, fransk, hollandsk, italiensk, malayalam, portugisisk, spansk, svensk og tysk.

Udgives kvartalsvis af New World News, 4 Hays Mews, London W.1, og trykkes hos Roto-Sadag S. A. Genève. Papir fra Biberist.
© in Great Britain by New World News, 1962

ABONNEMENT: fire numre kr. 10., enkeltnumre kr. 2,50.

Holbergsgade 11, København K
Postboks 1243, Oslo-Vika, Norge

Sveavägen 34, Stockholm, Sverige
Postiokero 5040, Helsinki, Finland

DANISH EDITION,
Printed in Switzerland

MORALSK OPPRUSTNING

BANKGIRO: 100 868/163

TELEFON: 44 64 78

POSTGIRO: 125 79

OSLO, november 1962

POSTBOKS 1243 VIKÅ

Til våre abonnenter!

Vi har den glede å sende Dem det annet nummer av billedrevyen 1962, også denne gang i samarbeid med Danmark.

Bladet har fått ny tittel og er ennå under omforming, noe som har bevirket at vi ligger etter i utsendelsen. Vi ordner imidlertid dette på den måte at alle abonnementer blir tilsvarende forlenget.

Vi tar gjerne imot bestilling på enkelt-nummer av NY VERDEN I BILLEDER. Prisen er kr. 2,50 fritt tilsendt.

Med hilsen

MRA INFORMASJON